

*Budou to salta, jak poletím životem,
budou to gejíry smíchu,
lechtání v břichu,
přemety, provazy, skoky tam a sem,
bude to divoká jízda, to, co mám za lubem.*

Žužu

ŽUŽU

Ž

užu se narodil doma. Tehdy nebylo všechno tak rychlé jako teď. Ne každý měl doma telefon, ne každý měl auto. Dojet do porodnice nebylo vůbec jednoduché, byla to pěkná dálka. A tak maminka, když to na ni přišlo, zavolala sousedku. Taky babička přiběhla, aby jí pomáhala.

Tatínek raději vyšel ven na dvůr, díval se na hvězdy a ruce držel sevřené v pěsti, protože nevěděl, jak by mohl být užitečný. Hvězdy zářily tu noc jasně a měsíc byl v úplňku. Tatínek musel mhouřit oči, jak svítil. Pak uviděl padat hvězdu a z domku se ozval křik novorozeňátka.

„Je to kluk! Je to kluk!“ volala babička, která vyběhla na dvorek. Popadla tatínka a oba se vesele točili dokola v záři měsíce. Pak tatínek udělal z radosti stojku.

„To je žůžo!“ křičel a babička se smála

Tak se stalo, že tomu malému od začátku říkali Žužu, i když ve skutečnosti se jmenoval Olda. Žužu sebou pořád šil. Zdálo se, že nad světem žasne. Kulil své velké oči a točil hlavičkou sem a tam. Vnímal intenzivně světlo a stín. Byla to babička, která si všimla, že jedno jeho očičko se hýbe pomaleji a že hlavičku otáčí na stranu, když se chce na něco podívat.

„Koukněte na toho kluka. Když mu ukážu jablíčko, otočí za ním celou hlavičku, no není to zvláštní?“

Maminka a tatínek tomu moc důležitost nepřikládali: „To se ti zdá, babi, to se spraví, až vyroste.“

A Žužu rostl jako z vody a byla s ním legrace. Sotva se naučil lézt, už dělal kotrmelce a chechtal se při tom. Ruce měl tak silné, že se často přehoupl přes žbrdlinky a udělal salto. Naštěstí byl u postýlky gauč, a tak na něm zůstal ležet na zádech a zalykal se smíchy.

Maminka a tatínek jásal: „Ty šikulko! Ty akrobate!“

A byla to zase babička, kdo zjistil, že když k němu přichází ze strany, Žužu ji nevidí, že si jí všimne až jeho pravé oko a že teprve pak se rozchechtá. Jenže nikdo jí nevěřil. Žužu sebou ostatně mrskal tak rychle, že bylo lehké to přehlédnout. Do školky nechodil. Maminka byla doma, a tak Žužu běhal po dvorku za husami a za slepicemi a měl je ochočené tak, že za ním chodily všude. Pod stůl, do postele, dokonce i na záchod. Pejsek Packa ho vozil na zádech, a když si Žužu klekl a schoval hlavu, vždycky ho přeskočil.

„Cilkus Bimbus!“ vykřikoval Žužu a tleskal sám sobě.

Pak začal chodit do školy. Seděl v první lavici, a když paní učitelka na tabuli psala písmenka, dělal si z rukou dalekohled, aby mohl číst. Paní učitelka si nejprve myslela, že je to jedna z jeho rošťáren. V tu dobu totiž už uměl stát na hlavě a každou přestávku to spolužákům předváděl. Taký uměl žonglovat s jablky a hruškami, co měly děti ke svačině.

„Ty vidíš svět tak vesele, Žužu,“ usmívala se paní učitelka, ale o tom dalekohledu, co dělá, řekla mamince.

Tak se stalo, že rodiče vzali Žužu k panu doktorovi a ten zjistil, že levé oko nevidí. Nedalo se nic dělat, musel podstoupit operaci a pak nosit brýle a musel mít oko zakryté. Jenže nic to nepomohlo. Jen si teď každý všiml, že Žužu má něco s očima. A to Žuža pěkně otravovalo.

Sundával si brýle, nasazoval je psovi a kočce, a dokonce i kachně.

Maminka se zlobila: „Vždyť je rozbiješ, Žužu!“ Ale tatínek se tomu smál. Pak následovala další operace a cesta do velkého města. Všichni Žuža litovali, ale on si nalepil na brýle legrační oko, každý den jiné, a dál rozesmíval všechny okolo.

Když mu bylo deset, vzal ho tatínek na pouť. Žužu chtěl střílet a k údivu všech střílel jako ostrostřelec. Sundal si brýle a vystřelil každou růži hned napoprvé.

„To mě podržte,“ divila se slečna ve střelnici, „takový kluk a jak střílí. Zkus to ještě...“ myslela, že tentokrát